

bljana tak kamnolom potrebuje, zato je bolje sanirati tega, ga izkoriščati, dokler je mogoče, nato zapreti rano, kot pa na nedotaknjemem območju odpreti nov peskopol. Treba je uvideti, da Polhograščani ne žive le v svoji krajevni skupnosti, marveč z delom svojih interesov tudi v Ljubljani.

Primer čistilne naprave v Zalogu, ko je krajevna skupnost Zalog oblikovala svojo ekspertno skupino in na sijaen način izvedla ekspertizo dala zelo veliko tehtnih pripomb, ki so bile tudi upoštevane, tako da je zdaj prišlo do soglasja, je zgled, ki bi ga morali poskušati uveljavljati kjer se le da. Če se bodo problemi še nadaljevali in če se bo izkazalo, da je zdaj prišlo do soglasja, je zgled, ki bi ga morali poskušati uveljavljati kjer se le da. Če se bodo problemi še nadaljevali in če se bo izkazalo, da je zdaj prišlo do soglasja, je zgled, ki bi ga morali poskušati uveljavljati kjer se le da.

Pri sprejemanju dolgoročnih prostorskih načrtov je socialistična zveza bila premalo navzoča; vsi smo bili premalo prisotni, ampak kot sem že rekel, okološka zavest je takrat bila bistveno manjša kot je danes.

Ali naj občinska SZDL »potegne« upravni organi? Jaz mislim, da bi morala biti nevtralna. Je pa to težko storiti, tudi zato, ker je ta organizacija ena od porabnic občinskega proračuna, pa tudi tekoči opravki potekajo na nekih osebnih ravneh, zato se je človeško težko distancirati. Je pa treba najti prostor, kjer naj se razgredo vsi argumenti, potem pa »stisniti« za vrat občinsko upravo ali pa človeka, ki je za to odgovoren.

Vendar vnaprej soditi, da imata politika in občinska uprava negativen oziroma nasprotujoč odnos do razreševanja prostorskih vprašanj, je neumnost. V upravnih organih je ekološka zavest prav na takem nivoju kot v krajevnih skupnostih, zato mislim, da je treba graditi na zaupanju. Razvoj Ljubljane je treba zagotoviti, sicer bomo že čez nekaj let nazadovali.

Problemi na področju komunale, prometa, ekologije so v Ljubljani veliki. Najbrž nas bo teplo to, da referendum za IV. samoprispevek ni uspel. Te probleme bomo poskušali reševati z majhno akumulacijo, ki je na voljo. Številke kažejo, da so vprašljive celo štiri glavne naložbe: Žale, deponija smeti, čistilna naprava in sanacija Toplarne. To, kar zdaj delamo, ni sanacija, je krpanje in stagnacija, tega pa smo se v Ljubljani, ko smo se odločali o samoprispevku, premalo zavedali. Če bo šlo tako naprej, bomo Ljubljano v naslednjih dvajsetih letih morali razselje-

vati, saj so življenjski pogoji tu skrajno neugodnosti.

Čeprav ste na to vprašanje deloma odgovorili že v prejšnjih odgovorih, naj ga vseeno postavimo: kateri bodo glavni poudarki dale socialistične zveze v Ljubljani prihodnje leto?

Zniževanje inflacije, reševanje razvojnih in infrastrukturnih zagat bodo glavni poudarki dela. Prav infrastruktura bo v prihodnjih letih zagotovo v ospredju našega zanimanja. Ljubljana ima določen družbeni standard, vendar se še vedno razvija, rastejo naselja, infrastruktura pa je pravzaprav blokirana. Poglejte: prispevek 0,5 odstotka je strahovito slabo podpisan – samo okoli 53 odstotkov –; veliko podpisov tudi še ni poravnalo svojih obveznosti. Iz tega prispevka naj bi adaptirali ali na novo zgradili 21 objektov. Očitno je, da je bilo vse skupaj napačno planirano. Dejstvo je, da ta program ne bo realiziran, in to bo v Ljubljani eden glavnih političnih problemov v prihodnjih letih. Bežigrad hoče dokončati zdravstveni dom, pričeti iz samoprispevka; človek to sicer popolnoma razume, a tu so nekatere nujne potrebe, na primer fužinska šola...

Problematična je tudi nadaljnja obnova gradu, sanacija srednjih šol... Najbrž vam je znano, da nam bo v srednje šole »vdrlo« tisoč dijakov več kot zdaj, in to ob dejstvu, da že zdajšnje stanje rešujemo s prizidki in kontejnerji. Tako pa je le v Ljubljani, kajti v drugih srednješolskih centrih se populacija po obsegu ne veča, pravzaprav se prazni, in to na račun Ljubljane. Nesmotnost v organizaciji šolske mreže glade prostora plačuje zdaj Ljubljana. Ureditev tega vprašanja bo zahtevna naloga za širši slovenski prostor.

Program interesnih dejavnosti med mladimi se krči. Vir zanje so vedeli predvsem v združenem delu, kar je v preteklosti dejansko tudi bilo, vsaj v občini Šiška, zdaj pa se tudi ta vrata zapirajo. Vprašljivo je že uresničevanje osnovnega programa. Drugo pa je, da usiha volja do ljubiteljskih dejavnosti v kulturi. Pri nas je to izredno razvejano, ampak zdaj tudi tistega minimuma denarja, ki jim je bil zagotovljen, ni več.

Kar se tiče mislim, da so vsa društva koristna, so pa različne vrste in se je treba do njih tudi različno obnašati. So društva, ki je njihov osnovni namen nastopanje; so kvalitetna in nadomeščajo v nekem smislu ponudbo poklicnega gledališča, kjer ga ni. So pa tudi društva, tudi zaradi sposobnosti igralcev in možnosti, ki jih imajo, ki so namenjena

predvsem notranjemu bogatenju tistih, ki v njih delajo. Prepričan sem, da pri teh ne bo mogoče tako pristopiti le financiranju kot pri prvih, ki izkazujejo neko kvaliteto, ampak bodo morali za raznimi oblikami članarine več prispevati k temu, da bodo to lahko še naprej počeli. Če je v njih res prava ljubezen do kulture, jim to ne bo težko.

Kar zadeva mladino, imate popolnoma prav. Po moji logiki je investicija v mladino najboljša naložba. Ker so te interesne dejavnosti, če jih gledamo v okviru družbene bilance, marginalne vsote, bi jim morali dati absolutno prednost. Mislim, da je v tem času krize nujno, da je v ospredju ravno mladina. Naš svet za družbeno-ekonomski položaj žensk, ki še posebej občuti te težave, je že sprožil pobudo za sekcijo,

ki naj bi jo prav o teh stvareh organizirali drugo leto spomladis in se tu pogovorili o delovanju teh tako imenovanih mejnih dejavnosti kot tudi še o katerih drugih stvareh.

Na koncu našega pogovora še tradicionalno vprašanje: kaj bi našim bralcem zaželeli ob vstopu v novo leto?

Kot vedno ob takih priložnostih bi jim zaželel veliko uspehov in čimveč zdravja. Zaželel bi tudi, da bi vsaj ob koncu leta to vse bolj pešajoče ljubljansko gospodarstvo pokazalo boljše rezultate glede akumulacije. Upam tudi, da se bomo v tej deželi pametno pogovorili okrog nove ustave, kar je za nas v zelo pomembno, in da bomo dobili ustavo, ki bo motivirala za boljše delo in ohranila zaupanje v to državo.

Uspeh ne zagotavljajo le številke

OK ZRVS Šiška

Programsko-volilne konference potekajo tudi v krajevnih in občinskih Zvezah rezervnih vojaških starešin, šišenska pa je to nalogo opravila na svoji programsko-volilni konferenci 15. novembra, le-te pa se je po poročilu predsednika verifikacijske komisije udeležilo kar 72 odstotkov?! Če sledimo poročilu predsednika OK ZRVS Stanka Čuferja o minulem delu, zlahka pridemo do dveh rezultatov: v svojem delu so zabeležili nekatere premike na bolje, zlasti pri usposabljanju rezervnih vojaških starešin. Če pa se ozremo v številke prisotnosti na sestankih in pouku, pa lahko mirno zapišemo, da so rezultati porazni. Primer: na vse štiri sklice za usposabljanje se je odzvalo največ 35 odstotkov vabljenih in to je številka, ki ni preveč spodbudna.

Programsko-volilne konference so se udeležili tudi predstavniki republiške in mestne Zveze rezervnih vojaških starešin, predstavniki družbenopolitičnih teles naše občine in še nikaj drugih gostov. Zvrstilo se je več kot deset razpravljavcev. Razen štirim ali petim, mad njimi tudi Maruški Letnarjevi, delegatu iz vojašnice Boris Kidrič, KO ZRVS Komandanta Staneta in še dvema, lahko očitamo, da konferenci niso dodali kaj novega. Slišali smo precej že obrablenih dejstev, o tem, kako bi izboljšali udeležbo na pouku za rezervne vojaške starešine in kako pridobiti mlade za vojaške poklice, pa dolgo nič, dokler se ni oglasil delegat iz vojašnice:

»Da sem jaz star še enkrat 18 let in da sem Slovenec, v sedanji klimi bi se prav tako nerad odzval vojaškemu poklicu!« Ni kaj, pošteno povedano. To pa zaradi tega, ker nihče od razpravljalcev ni načel teme, zakaj se mladi neradi odločajo za vojaške poklice. Vse več je bilo ugotavljanja, da so vzroki za takšno stanje v nagrajevanju in stimulaciji in v časopisnih stolpcih tednika »Mladine«. V določeni meri drži eno in drugo, toda nihče od razpravljalcev ni znal ali si ni upal načeti razprave o dejanskih vzrokih, ki odvrčajo mlade od vojaškega poklica in poklica rezervnih starešin. O tem je bilo precej govora na nedavni konferenci republiške konference Zveze rezervnih vojaških starešin Slovenije, in kar škoda je, da je vsega tistega tako malo našlo prostora na sejah občinskih in krajevnih konferenc ZRVS.

Ob koncu dveurne razprave so sprejeli poročilo, izvolili delovna telesa za obdobje naslednjih dveh let (za predsednika je bil ponovno izvoljen Stanko Čufer prav tako je njegov namestnik Vlado Vindiš), sprejeli program dela, najboljšim članom – rezervnim vojaškim starešinam pa izročili zvezna in republiška priznanja.

Jože Čurin